

Tavaszi nyár

Egyből ránk tört a nyár! – nyitotta be a kiskaput a szomszéd, lekapta csorba kalapját a fejről és ujjával végigbarázdált gyér hajában. Nem is gondolkodott azon, milyen pontos a megfogalmazása, tudós emberek sem mondhatnák ezt másként. Mert igaz is, télből tényleg nyárba léptünk. Alig hagytuk abba a fűtést, szinte másnap már a kiskabátot is szegre akaszthatuk. A virágok meg a kertekben meg a fákon, mintegy varázsütésre, kitárták kelyhecskéiket, millió méhecske zsong körülöttük. A meleg megpezsdítette a lelkünket is, nem áll zsörtölődésre a szájunk, s azonnal kinyílik fülünk kisajtója arra a kedves hangra, amelyik biztosan az előhírnöke a természet megújulásának: megjöttek fecskéink az eresz alá. Nem is pihennek a hosszú út után, mindjárt széjjelnéznek, mi a teendő, s azonnal a fészek megújításába kezdenek. Segítőtársak is akadnak menten. Szívünk csöpp madarai eredendően tudják, hogy összefogásban van az erő.

Igaz, most mintha mi emberek is ráébredtünk volna, hogy teremtésünktől fogva mi is birtokában vagyunk ennek a titoknak. Az elemek rátörtek az ország keleti felére, a szőke Tisza tengerre változott, és fenyeget sodró, pusztító erejével a gátjai közül. Azok a gátak most mindannyiunkat védenek. Remegésükben is erősek, szivárgásukban is víztől megóvnak minket, embert, és minden lelkes meg lelketlen állatot, csúszómászót, minden földi teremtményt. Mert aggódásunk, szeretetünk, összefogásunk, összetartozásunk emelte azokat a gátakat, rakta azokat a homokkal teli zsákokat erősítésként oda háborgó alföldi tenger partjára védelemül. Öreg szülék és dédunokák kulcsolják össze imára ujjait, hogy segítenének ezzel is azoknak fenn a gáton. Nagyhét van most, húsvétra készülünk, a kereszténység legnagyobb ünnepére. A megpróbáltatások, a szenvedések, az áldozatvállalás, a feltámadás ünnepére.

Súlyos a próbatétel, sok-sok egyéni meg közös tragédia teszi elviselhetetlenebbé, de újjászületésünk egyetlen mozgatója segíthet most mindannyiunknak,

megnyugodni testben és lélekben is, meglátni újra egymást, észrevenni embertársunkat bajában, és tenni azért, hogy enyhüljön fájdalma, csökkenjen vesztesége, újra tető lehessen a feje felett, hogy újra kimondhassa szívből: itthon vagyok. Építenek szorgosan csivitelő csöpp madaraink, már az új fészeknek is a vége felé járnak. Ó, ti, fecske népek, mind ebben a hazában! Rakjátok azokat az új fészkeket! Teremjen bennük sok kicsi fecske, béke és boldogság! Tiszta egékből mosolyog ránk az Úr.

Nagycsütörtök délután van, ahogy írok, felöltik a történet az utolsó vacsoráról, a megtagadásról, az elárulásról. A Gecsemáné kert ősi olajfái a tanúi annak, hogy volt, van és lesz is ember, aki a harminc ezüstökért hajlandó a mindenkori Júdás csókra. De vajon hányan vannak ők? Kik is ők? Én? Vagy Te? Vagy valóban mindannyiunkban benne van a megtagadás és az elárulás bűnének lehetősége? A lehetőség bennünk van, de az életünk minőségét jelenti majd, hogy megragadjuk vagy elhárítjuk a csengő ezüstöket. Megválaszolhatatlannak gondoltam e kérdéseket, pedig alig írtam le őket, alig fogalmazódtak meg a fejemben, a szívemig már le sem érhettek, mert az építő serény pici szárnyasok, lelkem villás farkú madárkái tanítják a választ: segítsd a másikat, enyhítsd bánatát, nyújts neki vigasztalást, töröld le könnyét! Öröme legyen örömöd!

A teremtet természet a legjobb tanító. Én meg, örökös öregdiák, megint teljesítettem egy leckét. Olyat, amelyikről a költő Reviczky Gyula azt mondta, hogy a sírig tanuljuk.

Balogh István

**KELLEMES HÚSVÉTI ÜNNEPEKET
KÍVÁNUNK MINDEN KEDVES
OLVASÓNKNAK!**

Csatornáról újra

A Dengeleg márciusi számában írtunk már arról, hogy községünkben elérhető közelségűvé vált a csatornázás. A környező községek, Bér, Szirák, Héhalom, Palotás és Kisbágyon önkormányzatai velünk együtt céltámogatási pályázatot nyújtottak be az országgyűléshez, hogy támogassa a közösség is, az ország, ennek a régiónak a fejlesztését. A mi életünkben ekkora beruházás még errefelé nem volt. Több mint 2 milliárd forint kell a megvalósításához. A beadott pályázati tervek minden nap megtekinthetők a Polgármesteri Hivatalban.

A márciusi számunkkal egy nyilatkozó lapot is eljuttatunk mindenkihez. A nyilatkozatnak arról kellene szólnia, hogy be kívánjuk-e a portánkra kötni a csatornát. A válasza két lehetséges variációnk volt: igen és nem. Sajnos községünk lakói nem mindannyian vették a fáradságot, hogy a kérdőívet kitöltsék. Pedig most nyilatkozni kell. Nem a kötelezettségről van szó, lehet ellent is mondani, csak a következményekkel tisztában kell lenni. Ha igent mondok, annak következménye, hogy anyagilag álljam a csatornázás rám eső részét. Nem kis pénz. De különböző előtakarékosági formákon keresztül elég kedvezményesenek látszik az anyagi konstrukció. Be kell engednem a társaság ügynökét a házba, el kell beszélgetnem vele, mérlegelnem kell mindazt, amit mondott, s aztán meghányomvetem a dolgokat, és dönthetek. Igen vagy nem. De azt tudnom kell, hogy a házam, a portám a csatornára való rácsatlakozással, jóval többet ér majd. Mennyivel? Legalább annyival, amennyit a szennyvíz elvezetéséért kifizetek. De ez így nem igaz. Az igazság az, hogy a teljesen közművesített telek, ház az igazán értékes. Azt el is lehet adni. Annak van vevője.

Ha nemmel válaszolok, mi vár rám?

Megtorlás nem. Büntetés sem. Nekem jogom van arra, hogy döntsek arról, mibe fektetem a pénzem. Nekem jogom van arra, hogy ne üljek fel csatornázási mendemondáknak. Nekem jogom van arra, hogy ne engedjek be senkit a portámra. Kinek mi köze ahhoz, mennyi vizet használok, és mi a szennyvizem sorsa.

Csak hogy itt a tévedés! A szennyvíz nem privát dolog, hanem közügy. Nem is Dengeleg község ügye, de a régióé, de az országé, a kontinensé, a világé. A környezet védelme nem magánügy. Ez nem néhány megszállott biológus, lobogó hajú ifjanc dolga, hanem mindannyiunké. Itt van előtünk a Tisza példája. Mindannyian láthattuk az elpusztult halak millióit. Most a vízben élő egyedek pusztultak bele a szennybe. Csak idő kérdése, mikor kerül sorra az ember. Ám Csernobil intő példa.

Ha nem csatlakozom a csatornához, mi vár rám? Egyszerű a válasz. Számot kell adnom a befolyó vízről. Mire használom? Hova folyik az elhasznált víz? Mert hamarosan, ha hazánkat felveszik az Európai Unióba, akkor számot kell adnunk a környezetvédelemről. Ebbe beletartozik a szennyvíz ügye is. Márpedig akkor a szennyvíz, ami a portámon keletkezik, vagy a csatornában köt ki, vagy a zárt konténerben. A zárt konténer pedig olyan szerkezet, hogy belőle nem szivároghat el a víz. Ezt két-háromhetenként szippantani kell. A meglévő emésztőket, derítőket fel kell számolni, meg kell szüntetni, nem azért, mert a község vezetősége elrendeli, hanem azért, mert a mindenkori kormány fogja elrendelni.

A talajba szennyvet nem engedhetünk, mert ez ma az előírás az Európai Unióban. Aki már épített zárt konténert,

az tudja, hogy többbe kerül, mint a szennyvízprogramhoz való csatlakozás.

Persze vannak községünkben élelmesek is. Ők eddig is az utcai árkokba szívatták ki a pöcét, nem törődtek azzal, hogy fertőzést okozhatnak. Ha én nem vagyok beteg, más baja mit érdekel? Ez lenne a megoldás? Százszor kihúzom a vizet, semmi. De százegyszer történhet valami. Azt akkor úgy hívják, hogy fertőzés. Kivonul az ÁNTSZ, vizsgálódik és megállapít. Akkor nem ér sokat a hamis szolidaritás, vagy az, hogy én nem szólok, mert nem akarok a szomszéddal haragot. De hát a szomszéd miért épít erre? Ha neki szabad, másnak is szabad? Csak szivattyú kérdése a környezetszennyezés? Vagy a hülyék fizetik a nagy pénzeket, hogy elvigyék tőlük a szennyvizet? Az okosak mások orra alá fordíthatják az ürüléket? Ezt már ma sem lehet megtenni. A hatályos törvények és előírások szigorúak e tekintetben. Egyelőre mi vagyunk egymással szemben toleránsak. Mert nem jelentgetünk fel. Pedig lehetne. A majdani előírások megváltozásával megváltozik a környezet védelme. De a környezet mindannyiunké. a magunkét védjük.

Ha most nem csatlakozom, később a csatlakozás csak drágább lesz. Ezt más nagy rendszerek esetében tapasztalhattuk. Ennek tudatában döntsünk. Nem azért, mert kényszerítenek, nem azért, mert fenyegetnek, nem azért, mert mások akarják, nem azért, mert a pénzt húzzák ki a zsebemből, hanem azért, mert én, a következmények tudatában, így akartam dönteni. Aztán viselem döntésem következményeit. Így igazságos.

Az országos sajtóból, a televízióból, rádióból biztosan értesültek már a környezetterhelési díj várható bevezetéséről. Ezt az önkormányzatok hozzák majd meg törvény alapján, amelyet az országgyűlés szavaz meg, s amely arról szól majd, hogy el kell számolni a befolyó víz sorsával. Aki nem tud elszámolni keletkezett szennyvizének szabályszerű elhelyezésével, környezetterhelési díjat fizet. Ez a díj lehet többszöröse is a csatornahasználati díjnak.

Most sok mindennek tudatában vagyok. Mérlegeljek. Vonjam be a családom tagjait is a megoldásba! Hallgassam meg őket is, mit mondanak. Véleményük lesz, az biztos. A gyerekek, az unokák szavára figyeljek oda! Ők olyasmit is tudnak, amit én nem. Ez az élet rendje. Beszéljünk egymással ilyen fontos dolgokról. Beszéljünk a szomszédainkkal is. Ők is hallanak valamit. Ők is tudnak valamit. Az okos ember döntés előtt meghallgat más véleményeket is. Ütközteti a véleményeket. Mérlegel. Egyik felől: rendeztem szennyvizemet, portám, házam ezzel többet ér. Másik felől: nem rendeztem semmit. Nem fektettem be semmit. A szennyvíz kérdésének megoldását halogatom.

Ha áruba bocsátom házam, ügyes leszek. Ha lesz érdeklődő. A szennyvizet nem rendezem. Úgyse jelent fel a szomszédság. Én ügyes vagyok. Ha fertőzés lesz, megúszom. Úgyse vezetnek be semmilyen környezetterhelési díjat. Félnek a választásuktól.

Azért mégis legyen szem előtt, hogy a szennyvíz nem választási fogás, hogy a mérgezett környezetben nem lehet ingatlant eladni, hogy a csatornázás az most egyszeri lehetőség, mert később nem lesz feltétlen támogatott. Főleg azt mérlegeljük, hogy havonta hány köbméter vizet fogyasztunk. Vajon az örökösünk is csak annyit fogyasztanak majd? Reméljük, nem.

VILÁGHÁBORÚS HŐSEINK

Az utókor kegyelettel tartozik azoknak az elődöknek, akik példát mutattak emberségből, akik, ha arra került sor nem azt kérdezték, mi lesz a majdani hasznom, hanem tették szívük-lelkük szerint, amit az adott időben és helyen teniök kellett.

Akkor a magyar haza szólott értük. És ők elindultak a hívó szóra, elmentek a messzi ködökbe, az örökkévalóságba, a szívünkbe. Mert ott vannak, lelkünk legbelsejében: ők azok, akik életüket áldozták a haza oltárán. Ők azok, akik sohasem öregedtek meg. Ők azok, akiket hazavártak, akik nem érkeztek meg a messze idegenből, akiket itthon várt a család, az asszony, a gyerekek. Ők azok akiket csak a fényképekről ismernek a késői leszármazottak. Ők azok, akiket felemlgetünk, ha kívánjuk a békét.

Községünk szülöttei, lakói voltak ők egykor.

Sírluk valahol az ismeretlen mezőkön, emlékeztük körünkben.

Megvalósításhoz közeledik a világháborús emlékmű. Mint már többször hírül adtuk, a temetőben fogjuk felállítani (a halottasház alatti területen), és a **Hazaváró** keretében kerül sor felavatására. A jó idő eljöttével megkezdődhetnek a munkálatok. Továbbra is várjuk felajánlásait (Polgármesteri Hivatalban), ami nem csak anyagi jellegű lehet, hanem munkával is támogathatja az emlékmű megvalósulását. A munkálatok során szükség lesz segítségre a betonozásban és a tereprendezésben is.

Mielőtt a márvány táblák elkészítésére kerülne a sor, lehetőség van még a névsoron módosítani. Ez a névsor kap szerepet a Hősök Könyve kialakításában is.

Amennyiben tudomásuk van olyan elesettekről, áldozatokról, akik nem kerültek be a névsorba, kérjük, hogy jelezzék a Polgármesteri Hivatalban, mert a névsor bővítése az elkészült emlékművön nehézségekbe ütközhet.

Az elmúlt hónapban 150 levelet küldtünk el a falunkból elszármazottaknak, melyben megírtuk az emlékművel kapcsolatos elképzeléseinket. Ebben a levélben többek között kértük őket, hogy amennyiben tudomásuk van olyan, a világháborúban elesettekről, akiknek nem él hozzátartozója falunkban, írják meg nekünk. Úgy gondoljuk, hogy ezekkel a lépésekkel mindent megtettünk, hogy ne maradjon ki senki a felsorolásból. Már meg is érkeztek az első anyagi és egyéb támogatások.

A hősi emlékmű felállítását adományaikkal a következő polgáraink segítik:

Balog Ida és István	2 000 Ft
Bodor Tamás és családja	2 000 Ft
Franka Jánosné és családja	5 000 Ft
Jakus György és családja	5 000 Ft
Kovács Istvánné (Mosonyi Mária)	2 000 Ft
Kovács Tibor és családja	5 000 Ft
Mlinárcsek László és családja	5 000 Ft
Petrás Tibor és családja	2 000 Ft
id. Zsiga Gyula és családja	5 000 Ft
Zsiga Pálné és családja	5 000 Ft
Zsiga Tamás és családja	5 000 Ft

Várad Mihály vállalja az emlékmű szakipari munkáinak elvégzését.

Felkérjük polgárainkat, csatlakozzanak az adományozók köréhez és felajánlásait tegyék meg a Polgármesteri Hivatalban. Az adományozók névsorát következő számunkban közöljük. Fogjunk össze, polgártársak, szent ügyet segítünk!

A fejleményekről folyamatosan tájékoztatjuk Önöket.

Az eddig összegyűjtött neveket közreadjuk:

I. Világháború	II. Világháború
Dr. Ambruss László	Franka János
Aranyi Mihály	Fridmann Miklós
Ceglédi György	Honéczi Csaba
Cvarcsik János	Jakus Gyula
Franka János	Jakus Márton
Franka Pál	Komjáti Géza
Franka Pál	Kurucz József
Honéczy Miklós	Liptai Lajos
Jakus Márton	Mlinárcsek János
Jakus Pál	Szabó János
Jakus Pál (Gregus)	Szabó Pál
Krekács Márton	Vidra Pál
Mladoniczky János	Zsiga János
Mlinárcsek János	Zsiga József
Mlinárcsek János	Zsiga Pál
Mlinárcsek Mihály	
Mlinárcsek Pál	
Petor János	
Valach János	
Zsiga Pál Tamás	

Húsvét

Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte.

Az Újszövetség e mondata nagyon is aktuális a nagybőjtben, különösen a nagyhéten, amikor is Jézus szenvedésére és kereszthalálára emlékezünk. Krisztus megváltói tevékenységének ez volt a csúcspontja, amely virágvasárnap, a jeruzsálemi bevonulással kezdődött. Majd nagypénteken, a keresztfán fejeződött be, a húsvétvasárnapi feltámadásában, a megváltás teljességében valósult meg.

Jézus egész életét a megváltás tudata hatotta át. Nyilvános működése alatt többször is tanújelét adta annak, hogy sorsa a kereszthalálával teljesedik be. Erre figyelmeztette tanítványait is, akik csak a fényt, Jézus képszerűségét, tömegeket vonzó személyiségét látták. Bár Krisztus szenvedett a halála gondolatától a Getszemáni kertben, mégsem utasítja vissza Atyja akaratát. "Halálosan szomorú a lelkem- mondta neki... Atyám, ha lehetséges, kerüljön el ez a hely, de ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogyan Te." (Máté 26, 38-40.)

Az Atya nem kényszerítette Jézust akarata megvalósítására, Jézus maga vállalta a szenvedést, majd a halált. Még nagycsütörtökön este a nagytanács előtt Jézus megmenthette volna életét. Semmit se kellett volna tennie, csak hallgatni. Hiszen semmiféle hamis tanú tanúsága nem lett volna elég az elítéléséhez. Halálát életének leglényegesebb eleme, az Atyával való egyenjogúságának megvallása okozta.

„A főpap folytatta: – Esküvel kényszerítlek, az élő Istenre mondd meg, te vagy-e a Messiás, az Isten Fia? – Magad mondtad – felelte Jézus.”

„Káromkodott! Mi a véleményetek?”

„Méltó a halálra!” Jézus megváltói (messiási) nagysága éppen abban van, hogy önként vállalta a szenvedést és a halált értünk emberekért. Az Atya akarata egy volt övével.

„Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Istent, hanem hogy ő szeretett minket és elküldte az Ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért.” János 4,10

Rövid katolikus hírek

Pálos atyával együtt beadunk egy új építési engedélyhez egy kérelmet. (Eszerint a SICEM céggel szeretnénk a templom statikai felújítását elvégezni.)

– Az ünnepi szentmise vasárnap 15 órakor lesz.

– Kérem a templom takarításáról, ne feledkezzünk meg.

Kegyelmekben gazdag Húsvéti Ünnepeket kívánok az egyházközségünk nevében.

Jancsovics Zoltán

Júniusi hazaváró

A napokban összeült a június 24-én megrendezendő Hazaváró Juniális szervező bizottsága.

A hagyományosan megrendezendő sok-sok játék, vetélkedő mellett ez évben az emlékezés és beszélgetéseké lesz a fő szerep. Késő délelőtt felavatjuk a világháborúkban elesett hőseink emlékművét. Kora délután a hagyományos bicikliversenyt rendezzük meg, mely sok érdeklődőt vonz. Délután egy kulturális blokk keretében felavatjuk községünk címerét, majd iskolásaink és ovisaink műsorát ökumenikus istentisztelet követi. Kora este a sportpálya színpadán rendezzük a hagyományos borversenyt. Sári Barna íjász bemutatója, és versenye egész nap érdekes színpontja lesz az ünnepnek. E programok között, melyek még változhatnak, kiegészülhetnek, lesz idő rég nem látott ismerősökkel, rokonokkal poharazgatni, felidézni régmúlt történeteket. Hagyományosan szeretnénk gondoskodni vendégeink ellátásáról. Az idén is több bográcsban fortynak majd a finomságok. A büfében különféle nedűkkel olthatjuk szomjunkat. Természetesen hajnalig szól majd a zene, és rophatjuk a táncot. Az elmúlt évek tapasztalataiból okulva az idén már meg is lehet vásárolni a rendezvény emlékével ellátott pólókat és sapkákat.

Reméljük, hogy az idén is jól sikerül e hagyományos rendezvényünk.

DENGELÉLEG Az Egyházasdengелеgi Önkormányzat tájékoztatója. Kiadja az Egyházasdengелеgi

Polgármesteri Hivatal

3043 Egyházasdengелеg, Rákóczi út 79.,

☎/☎ 32/487-111; 32/487-023;

<http://www.extra.hu/dengелеg>;

E-mail: egyhazasdengелеg@nograd.net

Felelős kiadó: Kovács Tibor polgármester